

השבועון של חילי צבאות השם

ערב שבת קדש פרשת כי תבוא
כ אלול תשעח • גליון 266

פנסאים

צעירים

איזה נגון מתחיל כאות כ"ק מסרת משפחתית בשלחן השבת של משפחת גרופי

אצל סבא וסבתא במושב מפגש משפחתי שמח במיוחד

כמה סוגי מוזיקה אתם ספיריס? שתדעו לכם

הבן יקיר לי למה הנגון הזה הכי חרגש את הראל?

תעודת חיל

השם שלי הוא הראל מנחם גרופי.
אני בן שלוש עשרה.
אני נר ברחובות, ולומד בכתה ח' במלמוד תורה
"לוי יצחק" בעיר. שם גם נמצא סניר הפנסאים שלי,
שבו אני חבר כבר ארבע שנים.
אני יודע בעל פה חמשה פרקי תנ"א,
ואת כל מסכת ראש השנה במשנה.
הנהגה חסידיית מיוחדת שלי:
בכל שבוע אני בוחר קטע אחר בתפלה, שבו אני מתרכז
במיוחד ואומר אותו בכנה ובתשומת לב.

מעטפה ההפקדה

רבתם פעם עם אַח או אַחות שְׁלֹכֶם? אָבֵל מְרִיבָה טוֹבָה, 'כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ' - כְּמוֹ שֶׁרַק אַחִים קְרוֹבִים יוֹדְעִים לְרִיב. יֵצֵא לָכֶם? חֵבֵר מֵהַפְתָּה פָּגַע בָּכֶם בְּצוּרָה קִשָּׁה בְיוֹתֵר? הֵייתֶם פְּעַם קְרֻבָנוֹת שֶׁל 'חֶרֶם'?

זוֹ לֹא חֻקִּירַת מִשְׁטָרָה, זֶה רַק כְּדֵי לְשֹׂאֵל אֶת הַשְּׂאֵלָה הַבָּאָה: כִּמָּה מֵהֵר תּוּכְלוּ לְסַלַח לְמִי שֶׁפָּגַע בָּכֶם?

אֲפֹלוּ אִם אַתֶּם רַכִּים וְנוֹטִים לְשִׁכַח וְלִמְחַל וְלוֹתֵר, אַתֶּם לֹא תִסְלַחוּ אִם הַצַּד הַשְּׂנִי, הַפּוֹגֵעַ, לֹא יִרְאֶה לָכֶם שֶׁהוּא רְצִינִי. אִם הַחֵבֵר (מִמֶּשׁ חֵבֵר...) שִׁיזֵם אֶת הַחֶרֶם נִגְדְּכֶם יַעֲבֹר לִידְכֶם בְּדִיוֹק כְּשֶׁתּוֹצִיאֻוּ אֶת הַסְּנֵדוּיָן מֵהַתִּיק לְאַרוּחַת בִּקְרָה וְיִלְחַשׁ "סְלִיחָה" וְיִמְשִׁיךְ הַלְּאָה - אַתֶּם לֹא תִחְשְׁבוּ לְרוֹגֵעַ לְסַלַח לוֹ. אַתֶּם תִּרְצוּ לְרִאוֹת מַעֲשִׂים.

אִז אֲוִלִי בְּמוֹצָאֵי הַשָּׁבָת הַקְּרוֹבָה, כְּשֶׁנַּעֲמַד בְּאֲמַצֵּעַ הַלְּיָלָה לֹוֹמֵר "סְלִיחוֹת" (כְּמוֹכֵן, רַק בְּהַסְּכָמָה שֶׁל אָבָא וְאָמָא) - אֲנַחְנוּ חֵיבִים לְהִרְאוֹת רְצִינָנוּ. נִקַּח הַחֲלָטָה אַחַת קִטְנָה: זֶה יְכוּל לְהִיּוֹת לְהַקְפִיד יוֹתֵר עַל 'נַעֲגַל וּוּאֲסֵר' לִיד הַמִּטָּה, לְבָרֵךְ בְּרַכַּת הַמְּזוֹן מִתּוֹךְ הַבְּרֻכּוֹן, אוֹ לַעֲשׂוֹת כָּל יוֹם מַעֲשֵׂה אֶחָד לְפָחוֹת שֶׁל אֲהַבֵּת יִשְׂרָאֵל. וְאֵלֶּה רַק דְּגִמָּאוֹת. כָּל אֶחָד יִבְחַר לוֹ מִשְׁהוּ אֶחָד קִטְנָה שֶׁיִּרְאֶה שֶׁהוּא רְצִינִי, שֶׁהַסְּלִיחָה שֶׁלוֹ הִיא לֹא רַק מְלִים אֲלָא יֵשׁ מֵאַחֲרֶיהָ כּוֹנֵה אֲמִתִּית, עִם מַעֲשִׂים.

כָּבֵר מִיּוֹם רֵאשׁוֹן (אוֹלִי אֲפֹלוּ מְמוֹצָאֵי שָׁבָת) אֲנַחְנוּ מִתְחִילִים לְחָשֵׁב עַל אוֹרְחִים לְסַעֲדוֹת שָׁבָת. כְּמַעַט כָּל שָׁבָת יוֹשְׁבִים סְבִיב הַשֻּׁלְחָן שֶׁלָּנוּ אוֹרְחִים. לְפַעְמִים אֲלוֹ חֲבֵרִים שְׁלִי, לְפַעְמִים בְּנֵי מִשְׁפָּחָה. הַדּוֹד שְׁלִי שְׁנִיאֹר, אַח שֶׁל אָבָא, מִתְאַרַח אֲצֵלָנוּ בְּסַעֲדָה עִם הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁלוֹ לְעֵתִים קְרוֹבוֹת.

אֲנַחְנוּ מִשְׁפָּחָה מְאוֹד מוֹזִיקִלִית. כְּלָנוּ אוֹהֲבִים לְשִׁיר. בְּשֻׁלְחָן הַשָּׁבָת יֵשׁ לָנוּ מִנְהַג מִשְׁפָּחָתִי מַעֲנִין, שֶׁהוּא גַם סוּג שֶׁל מִשְׁחָק. אֲנַחְנוּ שָׂרִים נְגוּנִים חֲסִידִים שְׁמִתְחִילִים בְּאוֹתִיוֹת שֶׁל שֵׁם הַפָּרָשָׁה.

הִנֵּה, בְּשָׁבָת פָּרֹשֶׁת "כִּי תָבֹא" אֲנַחְנוּ שָׂרִים קִדְּם כָּל נְגוּן שְׁמִתְחִיל בְּאוֹת כ' - כְּמוֹ "כְּאֵיל תַּעֲרַג", וְאַחֲרַי כָּךְ נְגוּן שְׁמִתְחִיל בְּאוֹת י' - כְּמוֹ "וְלָכֵן מִחִיל אֶל חֵיל". נִרְאֶה לִי שֶׁתְּפַסְתֶּם, לֹא?

זֹאת מִסְרַת שֶׁהִתְחִילָה אֲצֵל סָבָא סַעֲדָה, אָבָא שֶׁל אָבָא. אָבָא בְּעַצְמוֹ לֹא שׁוֹכֵחַ אֶת שֻׁלְחָן הַשָּׁבָת בְּבֵית שְׁלוֹ, כְּשֶׁהוּא הֵיךְ יִלְד - וְהוּא הַעֲבִיר אֶת זֶה לָנוּ. אֲנִי, אָנִי אִישִׁית מִמְּלִיךְ לְכֹלֵם לְאֲמִץ אֶת זֶה בְּשֻׁלְחָן הַשָּׁבָת!

בְּטַח רַבִּים מִכֶּם כָּבֵר הַצְּלִיחוּ לְנַחֵשׁ עַל אֵיזָה מִשְׁגַּל נִדְבָר הַשְּׁבוּעָה. אִם הַתְּבוֹנְנָתֶם הֵיטֵב בְּתַמוּנָה שֶׁהוֹפִיעָה כָּאֵן בְּמַדּוֹר בְּשָׁבוּעַ שְׁעֵבֵר, וְכִלְתֶּם לְהַרְגִישׁ אֶת הַאֲוִירָה וְלִזְהוֹת אֶת הַסִּטּוּאָצִיָּה...

אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים, כְּמוֹכֵן, עַל הַבְּטוּי "שְׂאֲקֵלְדִיקֵרֵהִיט". אִיזוֹ מְלָה אֲרָכָה, וְכִמָּה הַבְּרוֹת... מְסַבֵּף אֲפֹלוּ לְהַגּוֹת אֶת זֶה! וְיֹמֵה זֶה בְּכֻלָּל אוֹמֵר?

הַמְּלָה הַזֹּאת, בְּיִדִישׁ, מְתַאֲרַת אֶת הַמַּצֵּב שֶׁבּוֹ חֲסִידִים הִיוּ נִגְשִׁים לְאֲמִירַת הַסְּלִיחוֹת הַרֵאשׁוֹנוֹת, בְּמוֹצָאֵי "שָׁבַת סְלִיחוֹת".

חֲסִידִים הַרְגִישׁוּ שְׂכָדִי לְעַמֵּד לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלוֹמֵר "לֵךְ הַשֵּׁם הַצְּדָקָה וְלָנוּ בְּשֵׁת הַפָּנִים", לְבַקֵּשׁ סְלִיחָה וְלְהַשְׁתַּנּוֹת - חֵיבִים לְשָׁבָת לְהַתְּעַדוֹת רְצִינִית לְפָנָי כֵּן. בְּהַתְּעַדוֹת אוֹמְרִים "לְחַיִּים" כִּהְיֵה, מִתְּעוֹרְרִים וּמִתְּעוֹרְרִים אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, וְרַק כָּךְ נִגְשִׁים לֹוֹמֵר אֶת הַסְּלִיחוֹת.

"שְׂאֲקֵלְדִיקֵרֵהִיט" זֶה מְלָה שְׁמִתְאֲרַת אֶת הַמַּצֵּב הַזֶּה בְּדִיוֹק. הַפְּרוּשׁ הַמְּלֻלִי שֶׁלָּהּ בְּעֵבְרִית הוּא מִשְׁהוּ כְּמוֹ 'תּוֹרָה כְּדֵי הַתְּנַדְּוֹת', וְהַכּוֹנֵה הִיא: נַעֲמָדִים לֹוֹמֵר אֶת הַסְּלִיחוֹת מִתּוֹךְ הַתְּעַדוֹת וּבְמַצֵּב רוּחַ מְרוֹמֵם שֶׁמְשַׁלֵּב רְצִינָנוּ וְשִׁמְחָה.

מסביב לשלחן

הקפדת גרופי

הפרשה שלנו מדברת על מצות הקצאת הכפורים.

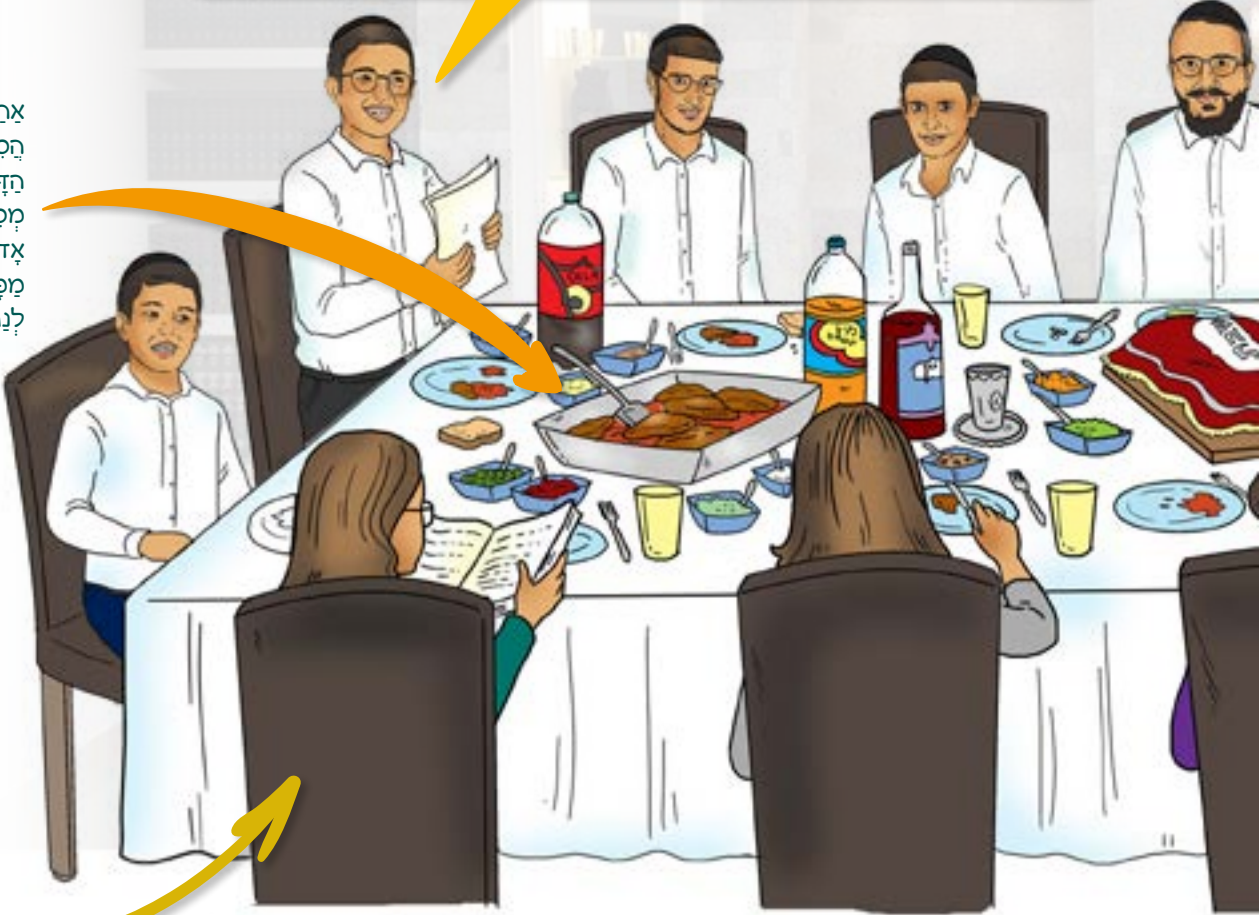
במצוה הזו יש פרט מעניין: היא התחילה רק אחרי שכל עם ישראל נכנסו לארץ, וכל שבט קבל את החלק שלו בארץ והתישב בו, כמו שהתורה אומרת לפני המצוה - "והיה כי תבוא אל הארץ".

נשאלת השאלה: למה להכפות? למה לא שכל מי שזרע שדה או נטע עץ, ויש לו פרות בכורים - יביא אותם לבית המקדש ויודה להשם על השפע והטוב שהוא העניק לו?

התשובה מאלפת מאוד ומלמדת אותנו הרבה. אם ליהודי אחר חסר משהו, גם אצלי לא יכולה להיות הנאה משלמת. לכן, אם עדיין לא כל היהודים קבלו את הנחלה שלהם והתישבו בה, אי אפשר לשמחם ולחיות לקדוש ברוך הוא על הכפורים.

מכאן אנחנו מבינים עד כמה חשוב לדאג לאחרים. לא להיות עסוקים רק בעצמנו, אלא לשים לב שגם למי שלדנו יש כל מה שהוא זקוק לו. רק אז נוכל לשמח באמת ובלב שלם.

אחד המאכלים שאני הכי אוהב בשבת זה הדג של אמא. אמא מכינה דג מושט ברטב אדם עסיסי, וממש ממש חריף... לנגב את הרטב בחלה - זה המומתק לשבת שלי...

בכל שבוע בסעודת שבת מיוחד מהמספחה קורא ספור חסידי מענין מהספר "הפרשה החסידית". יש שם ספורים חסידיים שמתאימים לכל פרשה, וכלם מקשיבים בענין רב. אחרי הספור מתעוררים גם דיונים על הנושא, ולפעמים אפילו וכוזים...

התמונה שלפניכם מרמזת על המשג שנכיר בגליון הבא. נסו לגלות על איזה משג מדובר, שלחו את תשובתכם למערכת, ואם אדקתם - תזכו בפרס יקר ללא הגרלה

